

Quán Thế Âm.

Tuệ Không & Phạm Duy

Có bà Mẹ đi tìm con trên đỉnh đồi lan trắng Có
bà Mẹ đi tìm con trong động hang lan vàng Có
bà Mẹ đi tìm con bên bờ sông lam tím Có bà Mẹ đi tìm
con trong thung lũng cỏ hoang Trên đỉnh mùa Xuân Mẹ
ta thương cả rừng hoa lá Trong mùa Hạ bên bờ lau Mẹ
yêu tiếng ve rầu rầu Thu về nằm trong bụi cây nhớ mây
trời xanh ngát Nuôi một đàn chim mờ côi khi Đông tuyết lạnh
rơi Bốn mùa hoa đua nở bốn mùa Mẹ lang
thang Tìm con loà đôi mắt gọi con lời đã khan Khóc
con lệ đã cạn thương con lòng vắng hoang Nhớ con sầu đã

ngất đợi con hồn đã tan Tay Mẹ đang quờ
 quàng như một cánh khô khan Nhớ con tìm khắp chốn rồi
 rã cả thời gian Khi còn là thiếu phụ thơm như nhành ngọc
 lan Đến nay già tóc trắng tìm con đã mấy trăng
 Thế rồi một hôm Mẹ chết hơi Mẹ trong trời chưa hết Ôm
 cả trần gian đầy với nhân loại đeo tang người Tim
 Mẹ thành ra trùng dương máu Mẹ thành sông thành nước Ôi đời trầm luân Mẹ
 thương chiếu ánh sáng từ quang Bây giờ Mẹ đã thành
 mơ hơi Mẹ hóa thành hơi gió Bốn mùa ngồi nghe mọi nơi tiếng
 Mẹ ru bồi hồi Xưa là Mẹ đi tìm con tiếng Mẹ ru buồn khắp
 chốn Bây giờ hiện thân Mẹ chung tiếng Mẹ hát ru dịu dàng